

ΕΦΗΜΕΡΙΣ - ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἔτος τρίτον τοῦτο εἶναι
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Ὁ Ρωμηὸς τὴν ἑβδομάδα — μόνο μὴ φορὰ θὰ βγαίνῃ
κι' ὅταν ἔχω ἀξυπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνῃ.
Συνδρομητὰς θὰ δέχωμαι, — διότι τοὺς ἀνάχομαι,
μοναχὰ ὅσας Ἐπαρχίας — καὶ ὅσες Ἐξωτερικόν,
ἀπειδὴ καιροὺς πτωχείας — τρέχει τὸ Ἑλληνικόν.
Συνδρομὴ γὰρ κάθε χρόνον — φράγκαδιώδεα καὶ μόνο,

Τοῦ Νοεμβρίου πρώτη... Ἑλλὰς πατρίς μου, οἶμοι!
ἰσοζυγίων φούρια καὶ Ἀναγύρων μνήμη.

Χίλια ὀκτακόσα ὀγδοήντα ἔξη,
εἰς αὐτὸ τὸ χρόνον καὶ θὰ μᾶς τρέξῃ.

γὰρ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δεκαπάντα καὶ ὅτ' ἔχει.
Ἀλλ' ἀθῶ συνδρομηταὶ — δὲν θὰ γίνωνται ποτὲ
κι' ὅσα φύλλα κι' ἂν κρατῇς — δὲν περνᾷς συνδρομητῆς
Κι' οὐτε θέλω νταραβέρι — μὲ κανένα κανονιστῆ.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀποστέλλονται σ' ἐμέ.
Μέγ' ἐτῶν φόρων τὴν ἀντάρα — κι' ὁ Ρωμηὸς μᾶς μὴ δακάρῃ

Ἑκατὸν σαράντα ἔνα
κι' ὅλο τὰ συνειθισμένα.

Κροτεῖτε τὰς παλάμας
γὰρ τὸ περισσευμὰ μας.

Ὡ τρισολβία, εὐτυχῆς, ἀνέλπιστος ἡμέρα,
τῆς ἑβδομάδος ταυτησὶ σημαντικὴ Δευτέρα,
ὥ εἰκοστὴ ἑβδόμη σὺ αὐτοῦ τοῦ Ὀκτωβρίου,
ἡμέρα περισσεύματος τοσοῦτον σωτηρίου,
ἡμέρ' ἀναγεννήσεως, Δευτέρα παρελθοῦσα,
πρὸς τοῦ Βοσπόρου τὰς ἀκτὰς τοὺς Ἑλληνας ὠθοῦσα.

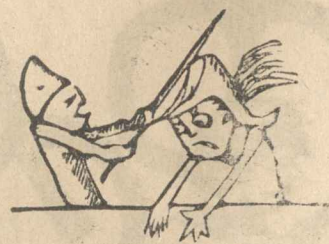
Ὡ τρισολβία, εὐτυχῆς, ἀνέλπιστος ἡμέρα,
τῆς ἑβδομάδος ταυτησὶ σημαντικὴ Δευτέρα,
ὅτ' ἰστορίας τὰς χροσὰς θ' ἀναγραφῇς σελίδας,
διότι σὺ ἀναγεννᾷς τὰς τόσας μᾶς ἐλπίδας,
καὶ σὺ ἀργὰ ἢ γρήγορα θ' ἀνοίξῃς νέους δρόμους
εἰς καπνοφάντας μυστικούς, κλητῆρας κι' Ἀστυνόμους.

Οὐδ' ὅταν ὁ Ἀρχάγγελος ἐκεῖνος τοῦ Κυρίου
σαλπίσῃ τὴν συντέλειαν τῶν αἰωνίων νόμων
καὶ μέχρι τῶν ἔσχατιων παντὸς ἡμισφαιρίου,
τοιούτον λυσιγόνατον δὲν θὰ γεννήσῃ τρόμον,
ὅποιον τὸ περισσεύμα τοῦ νῦν Πρωθυπουργοῦ,
περισεύμα ψηλαφητὸν χειρὸς θαυματουργοῦ.

Οὐτ' ἐθαμβώθη Νάρκισσος ἰδὼν ἐντὸς πηγῆς
ἀντικατοπτριζόμενα τὰ ρόδα τῆς μορφῆς του,
καθὼς ὁ νῦν Πρωθυπουργὸς τῆς δοξασμένης γῆς
ἐμπρὸς εἰς τὸ περισσεύμα τῆς ἀριθμητικῆς του.
Τὸ βλέπει, τὸ ἀναμετρεῖ κι' ἄλλο ζητεῖ νὰ εἶδῃ
καὶ πῶς τὸ ἐκατάφερε κι' αὐτὸς δὲν τὸ εἰξεύρει.

Ἐ! τώρα πλέον μὲ αὐτὸ τὸ θαῦμα παρακρήμα
θὰ ἔλθῃ πλησιέστερον τὸ τοῦ Αἰγαίου κύμα
καὶ ὁ Μεγαλειότατος πηδῶν εἰς Ναυαρχίδας
θὰ παίξῃ μὲ τοὺς Τρίτωνας καὶ μὲ τὰς Νηρηίδας
κι' ἐκείνην ἐνθυμούμενος τὴν εὐτυχὴ Δευτέραν,
ὅτ' ὅτ' σπῆτι τοῦ Πρωθυπουργοῦ θὰ τρέχῃ καθ' ἡμέραν.

Ὡ ποδητὸν περισσεύμα, γλυκύτατον, ὡραῖον,
καθὼς τὴν ράβδον θαυμαστὸν τοῦ πάλοι Μωϋσῆ,
ποῦ μ' ἐν τῆς μόνον κτύπημα τὰ τέκνα τῶν Ἑβραίων
ἀβρόχοις διεπέρασαν τὴν Ἐρυθρὰν ποσὶ.
Καὶ νῦν πρὸς τὸ περισσεύμα ἐκτείνωμεν τὰς χεῖρας,
ὑμνοῦντες τοὺς θαυματουργοὺς, ὑμνοῦντες τοὺς σωτήρας.

Φασουλής και Περικλέτος,
ο καθένας νέτος σκέτος.

Φ.—'Ετ ντίκτον ἐστ' ὀρίμπιλε ἐτ βίζου, Περικλέτο,
Π.—Τι λές, βρε ἀφιλότιμε;
Φ.—

Ἐσὺ καταλαβέ το.

Σοὺ λέγω πῶς ὁ κύριος Πρωθυπουργὸς τοῦ κράτους
μὲ ἀγορνπνίας διαρκεῖς καὶ πόνους ἀκαμάτους
ποθῶν 'στὸ ἰσοζύγιον νὰ φέρῃ πλέον πέρας
καὶ μελετήσας δι' αὐτό καὶ νύκτας καὶ ἡμέρας
κί' ὑπολογίζων καὶ μετρῶν ἡσύχως καὶ ἀψόφως
καὶ δαπανήσας ἔλαιον πολὺ κί' ἀεριόφως
καὶ ἀριθμούς ἐπ' ἀριθμῶν παντοδαπῶν προσθέσας
κί' ἐκ τούτων πάλιν, Περικλῆ, ὀλίγους ἀφαιρέσας,
συλλογισθεὶς τὰ ἔξοδα καὶ τὰς προσόδους πάσας
καὶ διαιρέσας ἔπειτα καὶ πολλαπλασιάσας,
ἐγκύψας δὲ καὶ 'στῶν τριῶν τὴν μέθοδον ἀτρύτως,
δι' ἧς, δοθέντων δαδὸ γνωστῶν, εὐρίσκεται ὁ τρίτος
κί' εἰς δέκατα κί' ἑκατοστὰ καθὼς κί' εἰς ἄλλα τόσα,
ὅπου σαστίζει τὸ μῆαλό καὶ σταματᾷ ἡ γλῶσσα
κί' ἰδρώτα στάζων, Περικλῆ, πολὺν ἐκ τῶν κροτάφων
κί' ἀκαταπαύστως ἀριθμούς ἐπὶ τοῦ χάρτου γράφων
καὶ ταῦτα μὲν προσθαφαιρῶν κί' ἐκεῖνα ἐξαλείφων
καὶ σκυθρωπάζων καὶ μοχθῶν κί' ὀρθοφρονῶν καὶ
[νήφων,
'στὸ κάτω κάτω τῆς γραφῆς κατῶρθωσε κί' εὐρήκε
πῶς μιλοῦντα τέσσερα περίσσευμα ἐβγήκε.

Π.—Θαῦμα ἰδέσθαι Φασουλῆ...

Φ.—Κί' ἀκούειν καὶ πιστεῦειν
καὶ ὀμιλεῖν περὶ αὐτοῦ καθὼς καὶ ὀητορεῦειν.

Π.—Μὰ πῶς τὰ ἐκατάφερε, βρε Φασουλῆ;

Φ.—Εὐκόλως,
καθὼς τὸ ξέρεις δὰ καὶ σύ κί' ἐγὼ κί' ὁ κόσμος ὅλος.
Πέντε 'στὸ λάδι, Περικλῆ καὶ δέκα εἰς τὸ ξύδι
κί' ἔτσι πηγαίνει λέωντας...

Π.—Τι λές, μωρὲ κασσίδη;

Φ.—Μπορεῖς καὶ σύ, βρε Περικλῆ, περίσσευμα νὰ βγάλῃς,
ὅταν μόνος μὲ τὸν νοῦ μετρᾷς καὶ λογαριάζῃς
καὶ ἂν κανέναν ὕστερα πετνᾶρα δὲν σοὺ δίνη,
σοὺ φθάνει τὸ περίσσευμα, ποῦ 'στὸ χαρτὶ θὰ μείνῃ.

Π.—Κί' ἂν δαδὸ ἑκατομμύρια προσθέσω παραπάνω,
κερδίζω τάχατε μ' αὐτὸ ἢ λέγεις ὅτι χάνω;

Φ.—Οὔτε κερδίζεις, ἀδελφέ, ἀλλ' ὅμως οὔτε χάνεις
καὶ δαδὸ ἑκατομμύρια καὶ εἴκοσι ἂν βάνῃς.
'Εσὺ νὰ εὐχαριστηθῇς καὶ διόλου μὴ σὲ μέλῃ...
καθένας τὸ περίσσευμα τὸ κάνει ὅσο θέλει.

Π.—Κί' ἂν ἔλλειμα, βρε Φασουλῆ, τὸ πλεονάζον φέρῃ;

Φ.—Πῶς θάβῃ μόνον ἔλλειμα καθένας μας τὸ ξέρει,
ἀλλὰ ἐσὺ σὰν φρόνιμος δὲν πρέπει νὰ λυπησῇ,
διότι μὲ περίσσευμα ἐπίστευες πῶς εἶσαι.
Δὲν ὠνειρεύθης πώποτε εἰς τῆς ζωῆς τὸ ρεῦμα,

ποτέ σου δὲν ἐνόμισες ἀλήθειαν τὸ ψεῦμα,
ποτέ δὲν εἶπες κατὰ νοῦν «ἂν εἶχ' αὐτό κί' ἐκείνο,
βεβαίως ἄλλος ἄνθρωπος θὰ ἤθελα νὰ γίνω
κί' αὐτὸς ὁ ἄλλος ἄνθρωπος θὰ ἦτο σάν κί' ἐμένα,
μὲ μούτρο μπεχλιβάνικο καὶ χέρια βιδωμένα»;
Ποτέ σου μυθιστόρημα δὲν 'διάβασες, μαγκούφη
κί' ὥς χρυσάλλης δὲν ἔτρεξες εἰς τοὺς λειμῶνας κούφη
καὶ ἀναστάσεις φοβεράς δὲν εἶδες τεθνεώτων
καὶ πλάσματα ἰδανικὰ ἰδανικῶν ἐρώτων;
Καὶ ὅταν κόβουν τὰ χαρτὰ τῆς τράπουλας οἱ ἄλλοι,
ποτέ δὲν σοὺ ἐπέρασε ἰδέα 'στὸ κεφάλι,
πῶς ἂν 'στὰ σὺ ὁ ἄβραξες καὶ σὺ κανένα πόντο,
ἡ ὥρα σου δὲν θάφευγε ἀδίκως εἰς τὸν βρόντο
καὶ πῶς θὰ ἐμουφλούζευες γιὰ μὴ στιγμὴ τὸν πάγκο
κί' οὐτ' ἕνα κἂν δὲν θάφινες εἰς τὸ τραπέζι φράγκο;
Κόσμο ποτέ δὲν ἐπλάσες μὲ κυανοὺς σαπφείρους,
μὲ σπήλαια τῆς Καλυψοῦς, μὲ μῦρα, μὲ ζεφύρους,
μὲ ἀρμονίας ὑψηλὰς μουσικωτάτου μέλους
καὶ μὲ χαρέμια, Περικλῆ, ἀπὸ Σπανοὺς Σεμτέλους;
Ποτέ σου δὲν ἀνέπλάσες τοιαύτας ἀπολαύσεις
καὶ δὲν σοὺ ἤλθε κατὰ νοῦν ἀργότερα νὰ κλαύσῃς,
ἀλλ' αἰωνίως σκέπτεσαι πῶς διὰβόλο θὰ ζήσης
καὶ πῶς θὰ φῆς καὶ πῶς θὰ πῇς καὶ πῶς θ' ἀποπατή-
[σῃς.

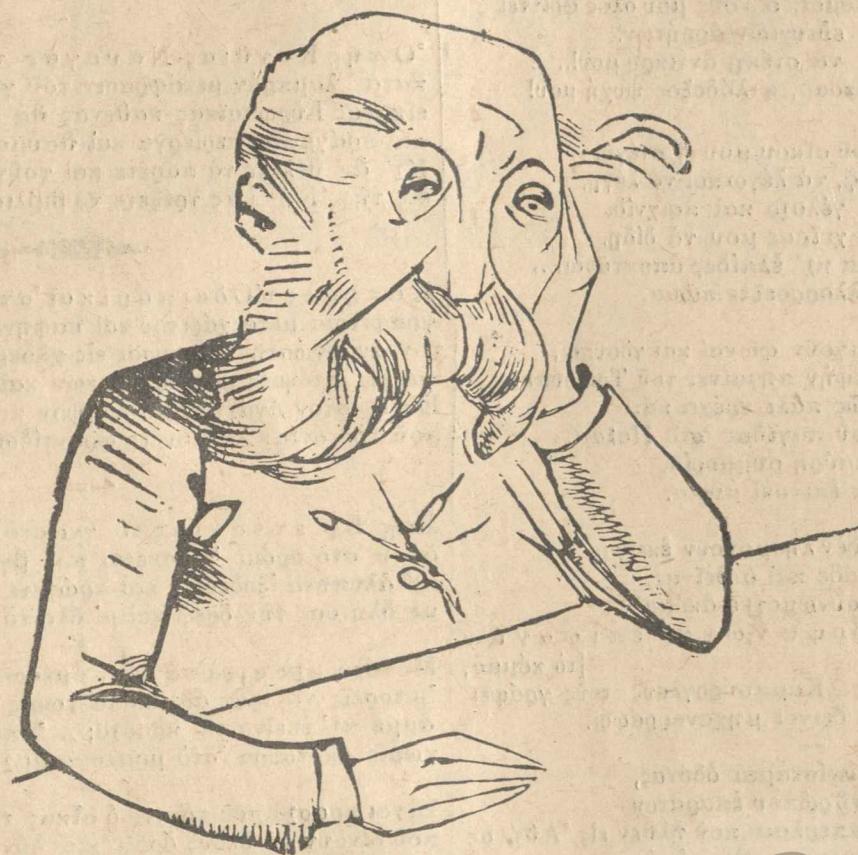
Π.—'Αχ! τέτοια πράγματα κί' ἐγὼ πολὺ συχνὰ θυμολοῦμαι,
ἀλλὰ μὲ τούτα τίποτα ποτέ δὲν ὠφελοῦμαι
καὶ ὅσα συλλογίζομαι εἰν' ὅλα παραμύθια
καὶ τὰ σκορπίζει σὰν ἀφρὸ ἡ ἀτιμὴ ἀλήθεια.

Φ.—'Ε! τέτοιο εἶναι, Περικλῆ, καθὼς καταλαβαίνο
καὶ τοῦτο τὸ περίσσευμα τὰναθεματισμένο.
Κί' αὐτὰ τὰ ἰσοζύγια ποῦ 'βγαίνουν 'στὴν Ἑλλάδα
καὶ οἱ μεγάλοι ἀριθμοὶ ποῦ βλέπεις 'στὴν ἀράδα
εἶναι ρωμάντισμο μοναχὰ ἢ μία ὀπτασία
ἀπὸ ἐκεῖνας ποῦ γεννᾷ συχνὰ ἡ φαντασία
καὶ γράφονται καὶ λέγονται κάθε καινούργιο χρόνο
γιὰ ἕναν τύπο, Περικλῆ καὶ γιὰ κουβέντα μόνο,
γιὰ νὰ θαρρῇς πῶς θὰ γενῇ αὐτὸ ποῦ δὲν θὰ γένῃ
καὶ νᾶναι ἡ καρδοῦλα σου κατενχαριστημένη.

Π.—Λοιπὸν εἰς τὸ περίσσευμα ὁ κόσμος δὲν πιστεῦει;

Φ.—Νοῦλα κί' ἀέρας μοναχὰ θαρρῶ πῶς περισσεύει
κί' ἐντὸς ὀλίγου θὰ γενῇ πασίγνωστον καὶ ὄλον
πῶς 'στὴ φτωχὴ καμποῦρα μου θὰ περισσεύσῃ ξύλον.
Π.—Καλὰ ποῦ τὸ 'κατάλαβε τὸ αἷμά σου μάτι...

Φ.—Ὅρσε λοιπὸν ἐκ περισσοῦ τρεῖς ματσουκίαις 'στὴν
[πλάτη.

Ὁ Δεληγιάννης μονολογεῖ
μὲ τόσο ντέρτι καὶ συλλογῇ.

Ὁ βασιλεὺς!.. ὁ βασιλεὺς!.. τί ἔπαθα ὁ τάλας!..
ἐπίστευα πῶς δι' ἐμὲ θ' ἀνοίξῃ τὰς ἀγκάλας,
κί' ἐκεῖνος πάλιν μ' ἀφῆσε 'στὰ κρύα παρ' ἐλπίδα,
ὡς ναυαγὸν κρατούμενον ἐπάνω εἰς σανίδα.
'Ὁ ραδιοῦργοι τῆς Αἰθίπης!.. ὦ αἰσχρὸς 'στὴν Ἑλλάδα!..
ἔ! Γιάννη!.. φέρε 'γογγύρα μὴ χλιαρὴ σουμάδα.

Καὶ ὅταν 'στὸ 'Αρσάκειον μοῦ ἔθλιψε τὴν χεῖρα,
πῶς ὅλος ἀνεσκήρτησα καὶ τί χαρὰ τὴν 'πῆρα!
'Αἰσθητῶς ἡ ὄψις μου, ἐγέλασαν τὰ χεῖλη
καὶ δι' αὐτὸ μ' ἐξήλευσαν καὶ οἱ ἐχθροὶ κί' οἱ φίλοι
καὶ ὅλα μου τὰ ὄργανα δι' ἄρθρων διαφόρων
ἐσάλπισαν τὸ γεγονὸς καὶ πέραν τῶν συνόρων.

Καὶ ὅταν εἰς τὸ σπῆτι μου τὸν Χατζηπέτρον εἶδα,
ἐγέμισε τὸ στήθος μου μὲ θάρρος καὶ μ' ἐλπίδα
καὶ ἤρχισαν τὰ σχόλια οἱ ἔξυπνοι κί' οἱ μποῦφοι
καὶ τρεῖς σουμάδες μονοῦ κατὰπια μονορούφι
κί' ὀλίγον δεῖν 'στὸ σπῆτι μου καὶ τὰ βιολιὰ νὰ φέρω,
ἀλλ' ὅμως δέντὰ ἔφερα σκεφθεὶς τὰ περαιτέρω.

Καὶ ὅταν ἔφθασεν ἐδῶ, ἀφῆσας τὸ Παρίσι,
ἀμέσως εἰς τὰ ἀνάκτορα ἐπῆγα ἐκ τῶν πρώτων.
Θαυρῶν πῶς ἐλησμόνησε ἢ πῶς θὰ λησμονῇσῃ
τὴν ἱστορίαν τῶν φρικτῶν ἐκείνων γεγονότων.
Καὶ τὸνοῦά μου ἔγραψα μεγάρια μεγάλα
καὶ μὲ χρυσὰ ὀνειράτα κατέβηκα τὴν σκάλα.

'Αλλ' ὅμως πᾶσα μου ἐλπίς ταχέως διελύθη,
καθὼς ποιμὸν ὁ σάπωνος, σὰν ἕνα παραμῦθι.
Τὰ πάντα πλάνη καὶ σκιά, τὰ πάντα μεταίτιος,
τὸ πᾶν μωρὸν, τὸ πᾶν πεζόν, τὸ πᾶν πραγματικόν.
Περὶ καὶ ὁ 'Απρίλιος, σιγοῦν φῶναί καὶ γδοῦποι
κί' ὁ βασιλεὺς 'στὴν ἀδελφὴν πηγαίνει τοῦ Τρικουπῆ.

Καὶ τίστοιτόν τόλμημα ποτὲ θὰ ὑποφέρῃ;
ἀκούς ἐκεῖ νὰ λησμονῇ πᾶν ὑψηλὸν καθήκον
καὶ μόνος καταμόναχος ἡμέρα μεσημέρι
νὰ ἐπισκέπτεται τοῦ νῦν Πρωθυπουργοῦ τὸν οἶκον;
Πλὴν εἴμπορεῖ καὶ ἡ 'Αυτοῦ Σεπτὴ Μεγαλειότης
νὰ τρεχῇ 'στὰς κυρίας μας ὡς ἕνας ἰδιώτης;

Τούλάχιστον ἂν ἤρχετο εἰς τὸ 'δικό μου σπῆτι,
 ἔ! κάπως ἡ ἐπίσκεψις ὑποφερτὴ θὰ ἦτον...
 'Α! μόνον ποῦ τὸ σκέπτομαι, ὁ νοῦς μου ὅλος φρίττει
 καὶ βλέπω πανδαιμόνιον εὐτυχιῶν ἀρρήτων.
 Νὰ εἶν' ὁ βασιλεὺς ἐδῶ, νὰ στέκη ἀντικρὺ μου!..
 "Ω! κέλ γκλοῶρ, κέλ βικτοῶρ, φιλόδοξος ψυχὴ μου!

Νὰ τὸν ξενίῃ φανερὰ τοῦ οἴκου μου ἡ στέγη,
 νὰ τοῦ γελῶ, νὰ τοῦ γελᾷ, νὰ λέγω καὶ νὰ λέγῃ,
 ἡ ὥρα νὰ κατρακυλᾷ μὲ γέλοιο καὶ παιχνίδι
 καὶ τὸ χαρτοφυλάκιον εἰς χεῖρας μου νὰ δίδῃ.
 "Ω σεῖς, χρυσᾷ μου ὄνειρα κί' ἐλπίδες ἀποπτᾶσαι!..
 ὡς ρόδα φθινοπωρινὰ φυλλορροεῖτε πᾶσαι.

Περνᾷ καὶ ὁ 'Απρίλιος, σιγοῦν φωναί καὶ γδοῦποι,
 κί' ὁ βασιλεὺς 'στὴν ἀδελφὴν πηγαίνει τοῦ Τρικουπῆ.
 Δὲν ἀμφιβάλλω βέβαια πῶς πάλι τρέχει κατὶ
 καὶ ὅτι στήνουν κατ' ἐμοῦ παγίδας 'στὸ Παλάτι.
 'Εκ νέου ἐξεγείρεται ἡ μαύρη συμμορία,
 καὶ κατ' ἐμοῦ τεχνάσματα ἐπινοεῖ μυρία.

Τὰς μηχανορραφίας τῶν δὲν λησμονοῦν ἐκεῖνας
 καὶ νέας μηχανεύεται ὁ τάδε καὶ ὁ δεῖνας,
 ἀλλ' ὅμως ἐναντίον μου συνωμοτεῖ ἀκόμα
 τῶν ἐμφανῶν καὶ προφανῶν κί' ἐπιφανῶν

[τὸ κόμμα,

καθὼς καὶ ὁ παμφίλτατος Καμπούρογλους τοὺς γράφει
 καὶ πάντες ἀναφαίνονται δεινοὶ μηχανορράφοι.

Καὶ πάλιν νέας τρομερὰς ὑφίσταται ὁδύνας,
 σκιὰν κυττάζω ἀντικρὺ ἀνθρώπου ἐπαράτου
 κί' αὐτὸς ὁ 'Αγγλος Τσάμπερλαιν, ποῦ ἦλθεν εἰς 'Αθήνας
 κί' αὐτὸς θὰ ἔχῃ βέβαια χωμένη τὴν οὐρά του.
 'Ο βασιλεὺς... ὁ Τσάμπερλαιν... ἡ καθόδος τῶν στόλων!..
 οἱ πάντες ἐναντίον μου καὶ μόνος μου καθ' ὅλων.

'Αλλὰ σταθῆτε ὅλοι σας δὴδ βήματα ὀπίσω
 κί' ἐγὼ μὲ τὴν Πρωτῶν μου θὰ σᾶς κατακρημνίσω
 καὶ μόνος θὰ ἐκδικηθῶ μὲ λύσαν καὶ μὲ πόνον
 μηχανορράφους Αὐλικούς, μηχανορράφον θρόνον,
 Πρωθυπουργούς καὶ Τσάμπερλαιν καὶ σκοτεινοὺς Συμβού-
 κί' ἐπιφανεῖς καὶ προφανεῖς Παπαμιχαλοπούλους. [λους

'Ο βασιλεὺς!.. ὁ βασιλεὺς!.. αἱ πόσον ἠπατήθην!..
 ποῖον θριάμβον, ὦ μὲν Ντιέ καὶ δόξης ἐστερήθην!
 Περνᾷ καὶ ὁ 'Απρίλιος, σιγοῦν φωναί καὶ γδοῦποι
 κί' ὁ βασιλεὺς 'στὴν ἀδελφὴν πηγαίνει τοῦ Τρικουπῆ
 κί' ἐκεῖνη τὴν ἐπίσκεψιν εὐθὺς ἀνταποδίδει..
 "Ε! σεῖς, σουμάδες δόστε μου πρὶν μὲ ποτίσουν ξυδι.

Τοῦ 'Ρωμηοῦ μας τὸ γραφεῖο — μέσα 'στὸ τυπογραφεῖο
 τοῦ Σταυριανοῦ κατέβη — κί' ἀπὸ τοῦδε συνορεθεῖ
 μὲ τῆς βρώμας τῶν Χαρτεῖων — μ' ἕνα κάποιο φαρμακεῖον,

Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις,
 μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

'Ο τῆς Κυνθίας Ναυαγός τοῦ Βέρν καὶ τοῦ Αἰωθῆ,
 κατὰ λαμπρὰν μετάφρασιν τοῦ γλαφυροῦ Κουρετίδη..
 εἰκόνας Εὐρωπαϊκὰς καθένας θὰ εὐρῇ
 καὶ πράγματα περίεργα καὶ θαυμαστά θὰ ἴδῃ.
 Κί' ἂν θέλετε νὰ πάρετε καὶ τοῦτο τὸ βιβλίον,
 εἰς τῆς 'Εστίας τρέξετε τὸ βιβλιοπωλεῖον.

Καπερὰ λου' Οδοιπορικὰ 'στὰ ὁρῇ σημειώσεις
 γραφεῖσαι μετὰ χάριτος καὶ σαφηνείας τόσης,
 τὸν ἀναγνώστην φέρουσιν εἰς χλοερὰς ἐκτάσεις
 καὶ εἰς ἀπόψεις μαγικὰς ὁρέων καὶ θαλάσσης.
 Εὐχάριστον ἀνάγνωσμα, κομψὸν καὶ γλαφυρὸν,
 ποῦ τὴν ἀνίαν λησμονεῖς φροντίδων ὀχληρῶν.

Στῆς Βρετανίας τὸ γνωστὸ ξενοδοχεῖο 'μπήτε,
 ὅπου 'στὸ δρόμο 'βρίσκεται ποῦ βγάζει 'στὸ Παλάτι
 κί' ἀλύπητα 'ξοδεύετε καὶ τρώγετε καὶ πηῖτε
 μὲ ὅλη σας τὴν ὀρεξὶ καὶ μ' ὅλο τὸ ραχάτι.

Μονάχα μιὰ φορὰ νὰ φῆς, ἀμέσως θὰ παχύνῃς,
 'μπορεῖς νὰ τρώῃς ἀδιάνκοπα χωρὶς στιγμή νὰ παύῃς,
 ἀμμέ κί' ἐκεῖνα τὰ κρασιά!.. 'μπορεῖς στουπὶ νὰ γίνῃς
 χωρὶς σκοτοῦρα 'στὸ μαλὸ καμμιὰ νὰ καταλάβῃς.

Εἶναι κρασιά ποῦ τᾶπινε ὁ οἶκος τῶν Βοργία,
 ποῦ δίνουν σ' ὅλους ὀρεξὶ καὶ δύναμι κί' ὑγεία,
 ποῦ βάφουνε τὰ μάγουλα μὲ χρώματα περίσσια
 καὶ ξεφωνίζεις μοναχὸς «Ψυχὴ μου 'στὰ Πατήσια!»

'Στ' ἀνάθεμα κακὴ καρδιά, ἔξω καὶ μοὶ καὶ πάθη
 μακρὰν τὰ ἰσοζύγια καὶ φληαρία τόση...
 μὰ μὲς 'στὸ κέφι τὸ πολὺ θὰ βλέπῃς καὶ τὸν Στάθη
 ποῦ δὴδ κομμάτια γίνεται γιὰ νὰ ὑποχρεώῃ.

Σκόκου 'Ημερολόγιον μὲ πράγματα πολλὰ,
 μὲ μούτρα, μὲ ποιήματα καὶ χίλια δὴδ καλὰ,
 τραλλὸν κί' ἐν μέρει σοβαρὸν, ποικίλον τε κί' εὐώδες
 καί, ὅπερ ἀπουδαιότερον γιὰ τοὺς 'Ρωμηοὺς, ὀγκῶδες.
 Μὰ εἶναι τρέλλα, βρὲ παιδιὰ καὶ πρᾶγμα ποῦ σαλεύει
 καί, ὡς φασὶν οἱ ἀνθρώποι, τὸν μονατέρῃ γυρεύει.

Καφενέ τῶν 'Εὐ Φρονούντων — νύκτα 'μέρα συζητούντων,
 μὲ μπακάληδες καμπόσους, — πατζατζήδες ἄλλους τόσους
 μ' οὐρητήρια, σαντούρια — καὶ μιὰ μάνδρα μὲ γαιθόριε